

ÜNNEPEK ÉVADA

Ünnepek idejét éljük. Gyönyörű, szentséges ünnepeink évada a tavasz. Mindig is az volt; boldog forradalmunk és a Húsvét fénye avatta minden esztendőben széppé ezt az évszakot. Sokáig hallgathattak erről, vagy állíthatták az ellenkezőjét, nem hittük el. Egykori tavaszainkon csak a Tanácsköztársaság és a felszabadulás dicsőségéről zengedezhettünk lelkes hangú hálaénekeket. Pedig már az enyhe szellő első fuvallatával mindig megérkezett március idusa. S e napról is megemlékeztünk "méltóképp", hiszen ez volt az ifjúság ünnepe, hát nem lehetett méltatás nélkül hagyni. Most, 1990-ben szabadon ünnepelhettünk március 15-én. Felemelt szívvel, a forradalom, a szabadság hőseire gondolva.

Ám a naptár lapjai tovább peregnek, s újabb jeles dátumokhoz érünk. Április elején lesz 500 éve annak, hogy egyik legnagyobb királyunk, Hunyadi Mátyás örökre lehunyta szemét. Ebben az időszakban bizonyára méltatások tucatjai fognak megjelenni, s a róla megemlékezők száma is jóval több lesz, mint a korábbi években. Sokakkal ellentétben úgy látjuk, ez nem baj, sőt talán így természetes. Azonban elfeledkeznünk máskor sem szabad Mátyásról, hiszen uralkodása alatt Magyarország nemzetközi tekintélye jelentősen emelkedett, gazdasága és politikai rendje megerősödött. S amire most csak áhítozunk, az akkor valóság volt: hazánk Európához tartozott.

Hát igen, Európa! Talán a felé vezető út egyik legfontosabb állomása volt március 25. napja. Ez a nap, melyet a jelenkor avatott ünneppé. A magyar nép több mint négy évtized után először választhatott. Reméljük, mindenki kötelességének érezte, hogy az urnák elé járuljon, és okosan, belátása szerint döntsön. Nagy szükség van most erre a bölcsességre, higgadtságra s becsületességre. Felnőttként, önmagunk árnyékát átlépve kell cselekednünk, hogy mi is részesülhessünk a Húsvétok mindenkori ajándékában: a Feltámadásban.